

Arrest

nr. 277 142 van 7 september 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN D. & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. PAQCOZ *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 januari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 25 februari 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 13 november 1996 te Dohula in het district Sinjar (Nineveh). U ging naar school tot de tweede klas. U hielp uw vader bij het veehouden.

Op 3 augustus 2014 kwam Daesh (Islamitische Staat - IS) naar uw regio. U bent toen met uw gezin gevlucht naar Bardiya (Nineveh). U verbleef op een kwartiertje van het dorp in een verlaten woning van een kennis van uw vader die daar vee had. In 2017 keerden jullie terug naar Dohula omdat de gevechten er gestopt waren.

Vanaf juni 2020 begon u in de keuken van een cementfabriek te werken. Enkele van uw collega's spraken u na ongeveer een maand aan op het feit dat u niet deelnam aan de dagelijkse gebeden. U gaf aan wel een moslim te zijn, maar geen zin te hebben in vijf keer per dag te bidden. Ze sloegen u om deze reden verschillende keren. Eind augustus 2020 werd u nogmaals hard door hen geslagen. Dit maakte u zo woedend dat u na hun vertrek hun korans verscheurde. Toen u thuiskwam hoorde u van uw vader dat ze naar u op zoek waren gekomen en ermee dreigden u te doden. U bent dan met behulp van uw vader vertrokken naar een onbekend dorp aan de Turkse grens. U verbleef er bij een kennis van hem. Vijf dagen later, rond september 2020, verliet u Irak. U verbleef eerst een twintigtal dagen in Turkije en nadien drie maanden in Roemenië, vanwaar u met een vrachtwagen door onbekende landen verder reisde.

U kwam in België aan en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 21 januari 2021. Uw ex-collega's komen nog steeds meermaals per week naar u vragen bij uw vader.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw identiteitskaart (d.d. 13/8/'17) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden besloten dat u niet hebt weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Noch toont u aan een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaart allereerst uw regio van herkomst, meer bepaald Dohula, Sinjar (Nineveh), een eerste keer te hebben verlaten in 2014 omwille van de inval van Daesh (Islamitische Staat - IS). U ontvluchtte deze regio toen preventief en kwam zelf niet in aanraking met leden van Daesh. Andere redenen voor uw vlucht uit Dohula in 2014 haalt u niet aan. U toont aldus niet aan dat u Dohula in 2014 omwille van een persoonlijke vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, diende te verlaten. U trok in 2014 met uw gezinsleden naar Bardiya (Nineveh), waar u tevens geen problemen ondervond. Nadat de gevechten in uw regio van herkomst stopten, keerde u terug naar Dohula (CGVS p.3-4, 18-19). De problematiek die aan de basis lag van uw eerste vertrek uit Dohula is dus niet meer actueel.

Wat betreft de redenen van uw meer recente vertrek uit Dohula dient te worden opgemerkt dat deze niet kunnen overtuigen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Dohula de tweede keer bent ontvlucht omwille van een incident met uw collega's. Ze zouden u voordien al meermaals hebben aangesproken op het feit dat u niet meedeed met de gebeden en u daarom verschillende keren hebben geslagen. De laatste keer werd u zo hard geslagen dat u na hun vertrek uit woede hun korans verscheurde. Hierna zouden ze meermaals bij u thuis naar u op zoek zijn gekomen en u met de dood hebben bedreigd (CGVS p.14, 16).

Vooreerst dienen enkele incoherenties in uw verklaringen te worden opgemerkt, wat twijfels oproept bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de laatste keer in elkaar werd geslagen in september 2020. Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) situeert u dit dan weer in augustus (CGVS p.14). Bij de DVZ verklaart u tevens dat u de koran voor de neus van uw belagers verscheurde. Reeds in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij CGVS beweert u dat dit verkeerd genoteerd zou zijn (CGVS p.2). U zou het pas hebben gedaan nadat zij de fabriek verlieten (CGVS p.14). Bij het nalezen van uw verklaringen bij de DVZ zou dit niet ter sprake zijn gekomen, zo zegt u (CGVS p.15). Waarom de tolk of ambtenaar zelf die toevoeging zou hebben gedaan, kan echter niet worden ingezien. Dit doet dan ook twifelen aan de waarachtigheid van deze gebeurtenis. De reeds wankele geloofwaardigheid van uw verklaringen komt nog verder in het gedrang doordat u eerst verklaart in de fabriek te hebben geslapen nadat u de koran verscheurde. U durfde die dag immers niet naar huis te gaan en zou pas een dag later naar huis gegaan zijn (CGVS p.14). Later verklaart u dan weer niet in de fabriek te zijn gebleven, maar in de omgeving van uw dorp te hebben gewacht en diezelfde dag toch nog naar huis te zijn teruggekeerd. Deze gang van zaken is des te meer opmerkelijk aangezien u wel wist dat uw belagers op de hoogte waren van uw adres en u dus had kunnen inschatten dat ze daar naar u op zoek zouden komen (CGVS p.15-16). Op die manier zou u zichzelf blootstellen aan een niet te onderschatten risico. Ook dit roept de nodige vraagtekens op. In eerste instantie verklaart u verder dat uw belagers u na het vermeende incident nog drie à vier keer kwamen zoeken bij uw familie (CGVS p.16). Uw ouders en zus verblijven momenteel nog steeds op hetzelfde adres in Dohula. Als wordt gevraagd hoe ze het stellen, geeft u aan dat het goed met hen gaat. Uw vader is tevens nog steeds aan het werk als veehoeder (CGVS p.7). Later beweert u dan weer dat tot op heden uw belagers regelmatig bij uw gezinsleden langskomen op zoek naar u. Het feit dat ze nog steeds op hetzelfde adres wonen terwijl u beweert dat ze niet met rust worden gelaten, doet dan ook erg de wenkbrauwen fronsen (CGVS p.17). U geeft aan dat uw belagers enkel naar u kwamen vragen, verder gebeurde er niets (CGVS p.18). Dit kan dan ook niet overtuigen van het feit dat u persoonlijk gevisieerd zou worden met het oog op vervolging.

Verder dienen enkele vaagheden in uw verklaringen te worden aangehaald. Zo kunt u geen enkel voorbeeld geven van andere personen die gelijkaardige problemen ondervonden als u (CGVS p.17). U slaagt er daarenboven zelfs niet in de volledige namen te geven van de personen die u zouden hebben geslagen, noch weet u van waar ze afkomstig waren en of ze al dan niet tot een militie behoorden. Dergelijke vage verklaringen versterken de reeds gerezen twijfel met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U hebt bovendien niet getracht meer over hen te weten te komen (CGVS p.15). Ook dit mag zeer erg verbazen. Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost u hierover te informeren, doet des te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Voorts dient wat dit aspect van uw relaas te worden vastgesteld dat u hieromtrent geen enkel begin van bewijs voorlegt (CGVS p.13). U beweert ook nooit hulp te hebben gezocht voor deze problematiek. U liet na iemand op uw werk te verwittigen, of een klacht in te dienen bij de politie en u hebt tevens nooit een beroep gedaan op medische zorg omwille van de verwondingen die u beweert te hebben opgelopen (CGVS p.17). Er kunnen dan ook vraagtekens worden geplaatst bij het feit dat onmiddellijk de ingrijpende beslissing werd genomen uw land te verlaten zonder ook maar een andere optie in overweging te nemen.

Tot slot doet ook het feit dat u het resultaat van uw in Roemenië ingediende verzoek om internationale bescherming niet afwachtte, afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging (CGVS p.11).

U brengt bijgevolg geen elementen naar voor die getuigen van een persoonlijke en systematische vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het statuut van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, en dit voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei

2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de eerder genoemde UNHCR International Protection Considerations van mei 2019; en het document UNHCR, Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq - Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation (januari 2021), beschikbaar op <https://www.refworld.org/country,,UNHCR,,IRQ,,5ffc243b4,0.html> of <http://www.refworld.org>), blijkt enerzijds dat de Koerdische Autonome Regio (KAR) niet alleen over de weg maar ook met het vliegtuig bereikbaar is; en anderzijds dat vestiging er mogelijk is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat Irakezen, ook zij die afkomstig zijn uit gebieden die onder controle hebben gestaan van ISIS of door een gewapend conflict getroffen zijn, de KAR vrij kunnen binnenkomen. De Koerdische veiligheidsdiensten houden een veiligheidscontrole bij binnenkomst in de

KAR. Etnische Koerden afkomstig uit andere streken van Irak, kunnen zich voorts over het algemeen vestigen in de KAR. Zij hebben hiervoor geen sponsor nodig noch is een residency permit vereist.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 juli 2019 werd een nieuwe regionale regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie zet er de plattelandsbevolking onder druk, vernielt infrastructuur en landbouwgebied en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren bestookt door raketaanvallen en luchtaanvallen toe te schrijven aan de sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk, Erbil, Suleimaniyah en Zakho. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking. In het najaar van 2020 en in het voorjaar van 2021 nam het aantal incidenten waarbij burgerdoden vallen, weer af.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Dit leidde tot ontheemding in de getroffen regio's. De beschikbare informatie bevat geen melding van burgerslachtoffers die bij deze acties te betreuren zouden zijn. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de KAR. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Noord-Irak vestigt.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit voornoemde UNHCR International Protection Considerations van mei 2019 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR acht een interne hervestiging in de KAR redelijk indien uit de individuele omstandigheden van de verzoeker blijkt dat hij er toegang heeft tot adequate huisvesting, er kan voorzien in zijn levensonderhoud en de nodige infrastructuur en toegang tot basisdiensten beschikbaar is.

In de voormelde EASO Guidance Note van januari 2021 wordt een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk geacht indien het vaststaat dat de verzoeker er kan voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften, met name huisvesting, voedsel en hygiëne. Bovendien moet de verzoeker er in zijn eigen levensonderhoud of dat van zijn gezin kunnen voorzien.

Het CGVS benadrukt dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Irakese verzoeker om internationale bescherming. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Irak.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Noord-Irak vestigt.

Vooreerst behoort u tot de Koerdische etnie en is Badini, één van de Koerdische taalvarianten, uw moedertaal (CGVS p.3, 9). U bevestigt bovendien dat het administratief mogelijk zou zijn zich in de KAR te vestigen (CGVS p.18). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en

hier zelfs te werken, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS p.10). Aansluitend hierbij moet worden opgemerkt dat u in werkelijkheid, zij het zeer kortstondig, al eerder gebruik hebt gemaakt van dit intern vluchtalternatief in de KAR. Vermoedelijk vertoefde u de laatste vijf dagen van uw verblijf in Irak immers reeds in de KAR bij een kennis van uw vader. U beweert evenwel niet te weten waar u juist verbleef, maar ontkent niet dat het mogelijk in de KAR was. Aangezien u beweert dat het vlakbij de Turkse grens was, kan dit ook niet anders (CGVS p.4-5, 11; zie kaart die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). U ondervond daar overigens geen problemen (CGVS p.18). Verschillende van uw familieleden verblijven reeds jarenlang in een vluchtelingenkamp in de KAR (CGVS p.8). U hebt er dus tevens een sociaal netwerk. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de KAR aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u te vrezen daar te worden gedood door uw collega's. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met uw ex-collega's gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd (CGVS p.18).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de KAR over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt, in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Het door u neergelegde document, meer bepaald de kopie van uw identiteitskaart (d.d. 13/8/'17) kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze vormt enkel een indicatie met betrekking tot uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 21 april 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de zaak met rolnummer RvV 273 036 / IV te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer RvV 273 036 / IV de Raad per aangetekende brief verstuurd op 11 mei 2022 gemeld dat zij bezwaar maakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet aan en betoogt dat er volgens deze bepaling een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet correct is gedaan. De adjunct-commissaris-generaal begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout *"door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten"*.

Verzoeker vraagt vooreerst dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend en beargumenteert dit als volgt:

"Volgens het CGVS. dient te worden besloten dat hij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde.

Vooraf wenst verzoeker te preciseren dat hij zijn vrees voor vervolging uitsluitend baseert op de gebeurtenissen van 2020 en met op de gebeurtenissen van 2014. Verzoeker wenst in het bijzonder te benadrukken dat hij in 2014, toen Daesh arriveerde, naar een ander dorp is gevlucht, maar dat hij zijn land niet heeft verlaten. Dit is een indicatie van zijn huidige vrees Immers, indien zijn vrees niet gegrond was, zou verzoeker opnieuw naar een ander dorp zijn gevlucht. Dit is hier echter niet het geval, aangezien verzoeker het te gevaarlijk heeft geacht om in Irak te blijven wonen.

Wat deze vrees betreft, is verzoeker verbaasd over de beknoptheid van de motivering op grond waarvan het CGVS zijn vrees ongegrond heeft verklaard In feite vermeldt het CGVS slechts vier redenen waarom de vrees van de verzoeker niet kan worden aangetoond, waarvan er slechts twee betrekking hebben op zijn verhaal: (1) enkele incoherenties; (2) enkele vaagheden (3) het gebrek aan bewijs; (4) zijn "verzoek" in Roemenië.

• Aangaande de zogenaamde enkele tegenstrijdigheden

Ten eerste merkt het CGVS op: "(...)" (bestreden beslissing, p 2). Dit verschil is bijzonder klein wanneer de feiten ongeveer 2 jaar oud zijn. Meer bepaald heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud verklaard dat het aan het einde van de achtste maand was: "(...)" (CGVS, p 14) In zijn interview met de Dienst Vreemdelingenzaken zei hij ook dat hij niet precies wist wanneer het in september was gebeurd: "Ergens in september 2020, exacte datum onbekend (DvZ, Vragenlijst, n°5). Deze "vaagheid", die overeenkomt met een verschil van enkele dagen, kan niet als een echte tegenstrijdigheid worden beschouwd.

Ten tweede merkt het CGVS opnieuw een verschil op met het eerste onderhoud van verzoeker bij de DvZ: "(...)" (bestreden beslissing p. 2). Dit verschil kan verzoeker echter niet rechtmatig worden verweten aangezien hij zijn persoonlijk onderhoud is begonnen met het spontaan aangeven van deze fout:

- *"(...)" (CGVS, p 2);*
- *"(...)" (CGVS, p. 15).*

Ten derde constateert het CGVS: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2).

Verzoeker wenst verschillende details te verstrekken over het verloop van deze gebeurtenis, waaruit blijkt dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn. Verzoeker werd midden op de dag door zijn collega's geslagen. Hierna bleef hij nog enige tijd in de fabriek om van zijn verwondingen te herstellen. Hij viel daar in slaap. In de loop van de nacht, d.w.z. dezelfde dag og de volgende dag, afhankelijk van hoe men het bekijkt, toen hij weer bij bewustzijn kwam wachtte hij enige tijd in de omgeving alvorens naar huis te gaan. De twee versies van deze feiten zijn dus volledig met elkaar in overeenstemming. Verzoeker heeft deze feiten gewoon op twee enigszins verschillende manieren verwoord. Op grond van deze feiten kon verzoeker logischerwijs verklaren dat hij in de fabriek had geslapen en dat hij "de volgende dag", dat wil zeggen enkele uren later maar na middernacht, naar huis was teruggekeerd. Het is ook logisch dat hij verklaarde dat hij in de omgeving was gebleven alvorens dezelfde dag naar huis terug te keren, aangezien hij 's nachts naar huis was teruggekeerd: "(...)" (CGVS, p. 15) ; "(...)" (CGVS, p. 16).

Ten vierde merkt het CGVS op dat het niet logisch is dat verzoeker naar huis is teruggekeerd terwijl hij wist dat deze mensen zijn adres kenden: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2). Toen verzoeker naar huis terugkeerde, had hij er echter geen idee van dat de zaken zo groot zouden worden en dat zij hem bij hem thuis zouden komen halen. Integendeel, door dit bezoek en de dreigementen die werden geuit, besefte verzoeker dat het voor hem niet langer mogelijk was om daar te wonen. De timing van dit besef blijkt duidelijk uit zijn verklaringen: "(...)" (CGVS p. 16). Het was nadat ze zijn familie bedreigden dat hij zich bewust werd van het gevaar: "(...)" (CGVS, p. 16).

In feite hadden deze mensen hem voor deze laatste gebeurtenis al verschillende keren geslagen, maar zij waren nog nooit bij hem thuis geweest: "(...)" (CGVS, p. 16). Het was dus niet tegenstrijdig dat verzoeker op dat tijdstip uiteindelijk naar huis was teruggekeerd, aangezien hij zich pas van het gevaar bewust was geworden nadat hij met zijn vader over de gebeurtenissen had gesproken en van het bezoek van die personen had vernomen.

Ten slotte vindt het CGVS het moeilijk te geloven dat het gezin van verzoeker op dezelfde plaats blijft wonen en dat zij geen problemen ondervinden: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2). Op dit punt lijkt de redenering van het CGVS nogal tegenstrijdig. Het is immers juist omdat de verzoeker persoonlijk wordt gevisieerd, dat zijn gezin geen problemen ondervindt. Indien de familie van verzoeker problemen had ondervonden zou het CGVS verrast zijn door dit element, aangezien alleen de verzoeker het doelwit van deze mensen zou moeten zijn.

- Aangaande de zogenaamde vaagheden

Ten eerste stelt het CGVS: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2). Deze motivatie is voor de verzoeker moeilijk te begrijpen. Waarom zou verzoeker immers anderen kennen die zich in een soortgelijke situatie bevinden? Aangezien de ervaring van verzoeker persoonlijk is, kan het CGVS redelijkerwijs niet verwachten dat verzoeker andere mensen kent die een soortgelijke situatie hebben meegemaakt... Zelfs indien andere mensen een soortgelijke situatie als die van de verzoeker hadden meegemaakt, waarom zouden zij hem daarover vertellen? Het is onwaarschijnlijk dat mensen die niet bidden vrijwillig zullen besluiten om over zulke dingen te praten in hun omgeving. Verzoeker gaf ook aan dat hij dacht dat hij de enige was in deze situatie: "(...)" (CGVS, p. 15).

Ten tweede is het CGVS verbaasd dat verzoeker weinig over deze mensen weet: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2). Dit gebrek aan informatie is niet onlogisch. Het bedrijf waar verzoeker werkte heeft enkele tientallen werknemers, dus hij kende ze met allemaal. Het feit dat verzoeker meermalen door deze personen was vervolgd betekende niet dat hij naar hun familienamen had moeten informeren. Integendeel, verzoeker vermeed koste wat kost om zich met deze mensen en hun entourage te vermengen. Navraag over hen had ook argwaan kunnen wekken.

- Aangaande het gebrek aan bewijzen

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij geen hulp heeft gezocht bij zijn autoriteiten: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2).

Het CGVS houdt echter geen rekening met de bestaande veiligheidscontext in Sinjar. Ten tijde van verzoekers problemen had de politie niet de daadwerkelijke macht om enige invloed uit te oefenen. Momenteel is de macht nog steeds in handen van de militie en is deze niet overgedragen aan de plaatselijke politie:

- "(...)" (COI Focus, Iraq: Security situation, beschikbaar op:

https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, pp. 165-166).

- "(...)" (Kurdistan 24, "USCIRF report underlines Sinjar Agreement remains unimplemented", 10 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.kurdistan24.net/en/story/27566-USCIRF-report-underlines-Sinjar-Agreement-remains-unimplemented>) (stuk 3).

Het CGVS houdt ook geen rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker, die is mishandeld wegens het vernietigen van de Koran. Het lijkt immers ondenkbaar dat verzoeker dit feit aan de politieautoriteiten zou meedelen met het risico dat hij door de politie zou worden aangehouden en mishandeld. Deze sanctie

is welbekend bij de wederpartij, zoals ook blijkt uit een van de laatste COI Focus-rapporten die op haar website zijn gepubliceerd: "(...)" (COI Focus, "Iraq - Targeting of individuals", 31 januari 2022, p. 102, beschikbaar op:

https://www.cgra.be/sites/default/rapporten/euaa_coi_report_iraq_targeting_of_individuals_20220131.pdf f).

In deze omstandigheden kon het CGVS redelijkerwijs met verwachten dat verzoeker een klacht zou indienen of bescherming zou zoeken bij de "autoriteiten" in Sinjar.

• Aangaande zijn procedure in Roemenië

Tot slot merkt het CGVS op: "(...)" (bestreden beslissing, p 2). Deze bevinding is bijzonder verrassend. Het CGVS legt met name niet uit wat het verband is tussen de procedure in Roemenië en de geloofwaardigheid van verzoeker.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker uiteengezet om welke redenen hij niet in Roemenië is gebleven: "(...)" (CGVS, p. 11).

Tijdens zijn eerste verhoor bij de Dienst vreemdelingenzaken op 11 februari 2021 had hij reeds uiteengezet waarom hij niet naar Roemenië wilde terugkeren: "(...)" (Interview DvZ, 11 februari 2021, vraag 33).

Voorts heeft verzoeker op 22 februari 2021 aan de DvZ een e-mail gezonden waarin hij uiteenzette waarom hij niet naar Roemenië wenste terug te keren (stuk 4). De redenen waarom hij Roemenië verliet zijn voldoende toegelicht. Het CGVS heeft hier echter geen rekening mee gehouden. Indien verzoeker op de hoogte was gesteld van de problematische aard van dit element had hij deze e-mail kunnen terugzenden aan het CGVS, dat hiervan echter op de hoogte had moeten zijn.

Deze elementen waarmee het CGVS in zijn beslissing in het geheel geen rekening houdt, volstaan om te verklaren waarom verzoeker geen verzoek om internationale bescherming in Roemenië heeft ingediend, en maken het niet mogelijk zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken."

In subsidiaire orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in voormeld artikel in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie "de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict" (sic) in het arrest *Diakité* omschrijft als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden" (HvJ 3 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, para. 28).

Verzoeker wijst er verder op dat de adjunct-commissaris-generaal er niet aan twijfelt dat hij in Dohula in het district Sinjar (Nineveh) geboren is maar stelt dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Verzoeker stelt dat hieruit kan worden afgeleid dat de adjunct-commissaris-generaal op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in Dohula (Nineveh), vanwaar verzoeker afkomstig is. Hij citeert artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en verwijst naar hetgeen de Raad in zijn arrest nr. 217.095 van 19 februari 2019 heeft uiteengezet met betrekking tot elementen eigen aan de persoonlijke situatie van de verzoeker die het risico bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde verhogen.

Verzoeker haalt vervolgens de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief aan en repliceert daarop als volgt:

"Enerzijds is, zelfs indien verzoeker vijf dagen in de nabijheid van de grens heeft verbleven alvorens naar Europa te vertrekken, dit verblijf niet significant om te concluderen dat verzoeker zich in deze regio zou kunnen vestigen. Met name kan verzoeker zich met herinneren waar hij heeft verbleven. Het CGVS kan niet worden gevolgd wanneer hij "maar ontkent niet dat het mogelijk in de KAR was" stelt, aangezien de nota's van zijn persoonlijk onderhoud tonen dat verzoeker dit niet heeft bevestigd (CGVS, p 5)

Anderzijds bestaat de enige familie die hij heeft bij de KAR uit twee ooms en een tante langs vaderskant (CGVS p 8). De laatsten hebben geen werk en verblijven in het vluchtelingenkamp 'Qadiya'. De levensomstandigheden in deze kampen zijn echter zeer slecht: "(...)" (COI Focus, Iraq: Security situation, beschikbaar op:

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, p. 211). De bijstand die door het gezin kan worden verleend, moet in concreto worden onderzocht: "(...)" (Home Office, "Country Policy and Information Note Iraq: Security and humanitarian situation", Mei 2020, p. 13, beschikbaar op:

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/8877

41/Iraq - Security and Humanitarian - CPIN v6.0 - May 2020 - 270520.pdf) (stuk 5). Het CGVS heeft zich echter niet gebaseerd op concrete informatie van verzoeker om te concluderen dat deze bijstand voldoende zou zijn. Het CGVS vermeldt met name niet dat deze familieleden in het kamp van Qadiya in extreme armoede leven.

Zowel uit verzoekers administratieve dossier als uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het CGVS verzoekers individuele situatie niet echt heeft onderzocht om te beoordelen of hij zich in deze regio zou kunnen vestigen

Bovendien volgens de UNHCR: "UNHCR considers that an IFA/IRA is not available in areas formerly controlled by ISIS or otherwise affected by conflict in light of continued human rights violations and abuses by state and non-state actors, continued ISIS presence and ongoing anti-ISIS military operations in these areas. UNHCR further considers that an IFA/IRA is not available in the disputed areas due to these areas' sensitive security, political and demographic dynamics and the risk of further destabilizing the situation through population movements" (p. 7)

"(...)" (p 126) (UNHCR International protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq, mei 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html>) (stuk 6).

Rekening houdend met al deze elementen is Meneer G(...) niet in staat om zich permanent in Koerdistan te vestigen. Deze elementen zullen op zijn minst het risico om het slachtoffer te worden van ernstige schade waarschijnlijk verhogen."

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in de KAR merkt verzoeker vervolgens op dat het administratief dossier hierover geen documentatie bevat. Hij wijst er onder verwijzing naar het COI-rapport van EUAA van januari 2022 over de veiligheidssituatie in Irak, waaraan ook door verwerende partij wordt gerefereerd in haar aanvullende nota neergelegd op 9 augustus 2022, op dat hoewel de veiligheidssituatie in Koerdistan stabiel is dan in andere Iraakse regio's, het aantal aanvallen sinds 2020 is toegenomen, met name tegen burgers (p. 207). Een eenvoudige lezing van de in dit rapport opgenomen grafieken toont volgens verzoeker een netto toename van het geweld in 2021 (p. 208). Verwijzend naar een tabel weergegeven in voormeld rapport, betoogt verzoeker dat het aantal burgerslachtoffers ook exponentieel is toegenomen (p. 210). Deze informatie toont volgens verzoeker aan dat hij "helemaal geen garantie zal hebben, in geval van terugkeer, dat er geen reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet".

Verzoeker meent dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn geval helemaal niet mogelijk is omdat de KAR niet veilig zou zijn voor burgers. Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie aangaande de situatie in deze regio zou de Raad op zijn minst moeten doen erkennen dat de adjunct-commissaris-generaal de risico's die hij loopt in geval van een terugkeer naar Irak niet voldoende heeft geanalyseerd, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst nog naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, nr. 33210/11 en EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, nr. 30696/09). Zoals hierboven aangetoond, zo besluit verzoeker, zijn er meerdere bronnen die aantonen dat de KAR niet veilig is.

3.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- stuk 3: Kurdistan 24, *USCIRF report underlines Sinjar Agreement remains unimplemented*, 10 maart 2022 ;
- stuk 4: e-mail naar de DVZ van 22 februari 2021;
- stuk 5: UK Home Office, *Country Policy and Information Note. Iraq: Security and humanitarian situation*, mei 2020.

3.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt op 9 augustus 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgende nieuwe elementen die door haar nog niet werden aangehaald in de bestreden beslissing:

- EUAA, *Country Guidance Note: Iraq*, juni 2022;
- EUAA, *Country of Origin Information Report: Iraq. Security Situation*, januari 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling *in casu* geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Dohula, gelegen in het district Sinjar van de provincie Nineveh. Hij geeft aan dat hij zijn dorp een eerste keer op 3 augustus 2014 diende te verlaten toen de Islamitische Staat (IS) in aantocht was. Verzoeker zou toen met zijn gezin een verlaten woning van een kennis van zijn vader in de buurt van het dorp Bardiya hebben betrokken. In 2017 zouden zij teruggekeerd zijn naar Dohula omdat de gevechten er gestopt waren. Verzoeker verklaart dat hij zijn dorp, en dit keer ook zijn land van herkomst, in 2020 opnieuw diende te verlaten omwille van bedreigingen door enkele collega's bij de cementfabriek waar hij in juni van dat jaar zou zijn beginnen werken. Deze collega's zouden verzoeker na een maand hebben aangesproken op het feit dat hij niet deelnam aan de dagelijkse gebeden. Ze zouden verzoeker om die reden ook verschillende keren hebben geslagen. Toen verzoeker op een keer opnieuw stevig slaag zou hebben gekregen van zijn collega's, zou hij uit woede hun korans hebben verscheurd. Verzoeker zou uit angst voor represailles niet meteen naar huis zijn gekomen – zijn collega's wisten hem immers wonen – maar 's nachts alsnog naar huis zijn teruggekeerd. Hij zou toen van zijn vader vernomen hebben dat zijn collega's hem komen zoeken waren en ermee bedreigd hadden hem te doden. Verzoeker zou vervolgens zijn ondergedoken bij een vriend van zijn vader op een hem onbekende plaats nabij de Turkse grens en vijf dagen later, in september of augustus 2020 Irak hebben verlaten. Na een twintigtal dagen in Turkije te hebben verbleven, zou verzoeker naar Roemenië gegaan zijn. Van daaruit zou hij verder gereisd zijn naar België.

Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij zal worden vermoord door zijn ex-collega's, die nog meermaals naar hem zouden zijn komen vragen bij zijn vader.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift bevestigt dat de problematiek die aan de basis lag van zijn eerste vertrek uit Dohula, zijnde de komst van IS, thans niet meer actueel is, daar hij aangeeft dat hij zijn vrees voor vervolging uitsluitend baseert op de gebeurtenissen van 2020 en niet op de gebeurtenissen van 2014.

Waar verzoeker betoogt dat het feit dat hij in 2020 niet opnieuw naar een ander dorp is gevlucht, zoals hij zou hebben gedaan in 2014 naar aanleiding van de komst van IS, maar zijn land van herkomst heeft verlaten, een indicatie is dat zijn huidige vrees gegrond is, benadrukt de Raad dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aantoont met een verwijzing naar het enkele feit dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft. Verzoeker dient de feiten en gebeurtenissen die ten grondslag liggen aan zijn voorgehouden vrees *in concreto* aannemelijk te maken door hierover geloofwaardige, coherente en voldoende gedetailleerde verklaringen af te leggen die hij desgevallend staft met voldoende bewijskrachtige stukken. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke, zoals blijkt uit hetgeen verder wordt uiteengezet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure slechts een fotokopie van zijn identiteitskaart neergelegd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten'). Dit stuk kan dienen ter staving van verzoekers identiteit en herkomst, die *in casu* niet ter discussie staan, doch heeft geen betrekking op de kern van zijn relaas en de vrees die hij daaraan verbindt. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen dient te Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal te wijzen op een aantal incoherenties en vaagheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot de kern van zijn relaas die van aard zijn de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze te ondermijnen.

De adjunct-commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing vooreerst terecht op volgende pertinente vaststellingen:

“Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de laatste keer in elkaar werd geslagen in september 2020. Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) situeert u dit dan weer in augustus (CGVS p.14). Bij de DVZ verklaart u tevens dat u de koran voor de neus van uw belagers verscheurde. Reeds in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij CGVS beweert u dat dit verkeerd genoteerd zou zijn (CGVS p.2). U zou het pas hebben gedaan nadat zij de fabriek verlieten (CGVS p.14). Bij het nalezen van uw verklaringen bij de DVZ zou dit niet ter sprake zijn gekomen, zo zegt u (CGVS p.15). Waarom de tolk of ambtenaar zelf die toevoeging zou hebben gedaan, kan echter niet worden ingezien. Dit doet dan ook twifelen aan de waarachtigheid van deze gebeurtenis. De reeds wankelende geloofwaardigheid van uw verklaringen komt nog verder in het gedrang doordat u eerst verklaart in de fabriek te hebben geslapen nadat u de koran verscheurde. U durfde die dag immers niet naar huis te gaan en zou pas een dag later naar huis gegaan zijn (CGVS p.14). Later verklaart u dan weer niet in de fabriek te zijn gebleven, maar in de omgeving van uw dorp te hebben gewacht en diezelfde dag toch nog naar huis te zijn teruggekeerd. Deze gang van zaken is des te meer opmerkelijk aangezien u wel wist dat uw belagers op de hoogte waren van uw adres en u dus had kunnen inschatten dat ze daar naar u op zoek zouden komen (CGVS p.15-16). Op die manier zou u zichzelf blootstellen aan een niet te onderschatten risico. Ook dit roept de nodige vraagtekens op. In eerste instantie verklaart u verder dat uw belagers u na het vermeende incident nog drie à vier keer kwamen zoeken bij uw familie (CGVS p.16). Uw ouders en zus verblijven momenteel nog steeds op hetzelfde adres in Dohula. Als wordt gevraagd hoe ze het stellen, geeft u aan dat het goed met hen gaat. Uw vader is tevens nog steeds aan het werk als veehouder (CGVS p.7). Later beweert u dan weer dat tot op heden uw belagers regelmatig bij uw gezinsleden langskomen op zoek naar u. Het feit dat ze nog steeds op hetzelfde adres wonen terwijl u beweert dat ze niet met rust worden gelaten, doet dan ook erg de wenkbrauwen fronsen (CGVS p.17). U geeft aan dat uw belagers enkel naar u kwamen vragen, verder gebeurde er niets (CGVS p.18). Dit kan dan ook niet overtuigen van het feit dat u persoonlijk gevisieerd zou worden met het oog op vervolging.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen betreffende de laatste keer dat hij in elkaar geslagen werd tracht te minimaliseren door aan te halen dat *“de feiten ongeveer 2 jaar oud zijn”* en het om een verschil van enkele dagen gaat dat niet als een echte tegenstrijdigheid kan worden beschouwd. De Raad wijst erop dat deze gebeurtenis een kernelement van verzoekers relaas uitmaakt, daar zij blijkens verzoekers verklaringen aanleiding zou hebben gegeven tot een vlaag van woede waarin hij de korans van zijn collega's zou hebben verscheurd, waardoor verzoeker zich op zijn beurt de woede van deze collega's op de hals zou hebben gehaald en meteen zou zijn moeten onderduiken, om vijf dagen later zijn land van herkomst te verlaten. Van een dermate ingrijpende gebeurtenis met verstrekken en levensbepalende gevolgen mag redelijkerwijze worden verwacht dat ze in verzoekers geheugen gegrift zou staan zodat hij hier in een later stadium coherente verklaringen over zou kunnen afleggen, *quod non*.

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij betoogt dat het vastgestelde verschil in zijn verklaringen over het verscheuren van de korans van zijn collega's hem niet rechtmatig kan worden verweten, aangezien hij zijn persoonlijk onderhoud is begonnen met het spontaan aangeven van deze fout. Het enkele feit dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS spontaan correcties heeft aangebracht aan verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heft de daaromtrent vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Verzoeker herneemt dienaangaand slechts zijn eerder gegeven uitleg dat bij de DVZ verkeerd werd genoteerd dat hij de korans verscheurde voor de neus van zijn collega's en dat dit bij het herlezen van zijn verklaringen niet ter sprake zou zijn gekomen. Het louter herhalen van een reeds eerder gegeven verklaring is echter niet van aard afbreuk te doen aan de pertinente overweging van de bestreden beslissing dat niet kan worden ingezien waarom de tolk of ambtenaar bij de DVZ een dergelijke toevoeging zou doen. De Raad merkt nog op dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet spontaan heeft aangegeven dat zijn collega's al naar huis waren toen hij hun korans verscheurde, zoals hij tijdens de latere uiteenzetting van zijn relaas verklaarde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoeker verklaarde slechts dat hij de stukken papier niet in hun gezicht had gegooid, zoals volgens hem verkeerdelijk in de notities van de DVZ stond, maar gewoon op de grond (*Ibid.*, p. 2). Indien zijn collega's op dat moment niet meer aanwezig waren, mag worden verwacht dat verzoeker dit ook duidelijk zou hebben aangegeven, *quod non*.

Verzoeker onderneemt verder een poging om zijn tegenstrijdige verklaringen over het verdere verloop van de gebeurtenissen nadat hij de korans zou hebben verscheurd met elkaar in overeenstemming te brengen, waar hij in zijn verzoekschrift *"verschillende details (...) over het verloop van deze gebeurtenis"* aanreikt. De Raad merkt op dat deze uitleg *post factum* geen steun vindt in de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij nog enige tijd in de fabriek bleef om van zijn verwondingen te herstellen, er in slaap viel – wat op zich al niet geloofwaardig is gezien de geagiteerde toestand waarin hij zou hebben verkeerd – en in de loop van de nacht *"weer bij bewustzijn kwam"*, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker duidelijk verklaarde niet in de fabriek te zijn gebleven maar er te zijn vertrokken en in de omgeving van zijn dorp te hebben gewacht alvorens naar huis te gaan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Deze versies van de feiten zijn dermate uiteenlopend dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dezelfde feiten *"op twee enigszins verschillende manieren"* heeft verwoord, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt.

Voorts herhaalt verzoeker slechts dat hij op het moment dat hij naar huis keerde niet kon bevroeden wat de impact van zijn daden was. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij er geen idee van had dat de zaken zo groot zouden worden en dat hij er klaarblijkelijk geen rekening mee hield dat zijn collega's hem bij hem thuis konden komen halen. Het argument dat verzoeker pas door het bezoek van zijn collega's en de dreigementen die zij daarbij zouden hebben geuit besepte dat het voor hem niet langer mogelijk was om daar te wonen, doet niets af aan het ernstige risico waaraan hij zich blootstelde door in de nacht volgend op de feiten naar huis te komen. Het feit dat de mensen die hem geslagen hadden nog nooit bij hem thuis waren geweest neemt niet weg dat zij wisten waar hij woonde, aangezien hij door hen soms thuis was afgezet.

Verzoeker kan tot slot niet worden gevolgd waar hij de redenering van de adjunct-commissaris-generaal *"nogal tegenstrijdig"* noemt en opmerkt dat het juist is omdat hij persoonlijk wordt gevisieerd dat zijn gezin geen problemen ondervindt. Het is in het licht van verzoekers verklaringen immers niet aannemelijk dat zijn gezin tot op heden met rust zou worden gelaten door zijn belagers, indien zij er daadwerkelijk op uit zijn om hem te doden. Verzoeker verklaarde dat zijn belagers aan zijn vader zeiden dat hij hem aan hen moest uitleveren (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Waar kan worden aangenomen dat zij verzoekers vader tijdens hun eerste bezoek nog met rust lieten, aangezien hij zelf nog niet op de hoogte was van het incident en niet wist waar verzoeker was, houdt het geen steek dat zij daarna nog meerdere keren zouden langskomen om naar verzoeker te vragen zonder de druk op verzoekers familie op te voeren. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift trouwens aan dat hij zich bewust werd van het gevaar dat zijn belagers stelden *"nadat ze zijn familie bedreigden"*, en spreekt zodoende tegen dat zijn familie met rust gelaten werd.

Verder wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op volgende vaagheden in verzoekers verklaringen:

"(...) U slaagt er daarenboven zelfs niet in de volledige namen te geven van de personen die u zouden hebben geslagen, noch weet u van waar ze afkomstig waren en of ze al dan niet tot een militie behoorden. Dergelijke vage verklaringen versterken de reeds gerezen twijfel met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U hebt bovendien niet getracht meer over hen te weten te komen (CGVS p.15). Ook dit mag zeer erg verbazen. Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost u hierover te informeren, doet des te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees."

De omstandigheid dat er enkele tientallen werknemers tewerkgesteld waren bij het bedrijf waar verzoeker werkte, en hij ze dus niet allemaal kende, kan verzoekers vage verklaringen over de identiteit van zijn vermeende belagers niet verklaren of verschonen. Reeds voorafgaand aan de gebeurtenissen die de relatie definitief verstoorden zou verzoeker door onder meer de mensen die hem sloegen om de vijftien dagen thuis zijn afgezet, waardoor mag worden verondersteld dat hij uit gesprekken een en ander zou hebben opgevangen over die mensen. Dat verzoeker koste wat kost zou hebben vermeden *"om zich met deze mensen en hun entourage te vermengen"* en hij geen argwaan zou hebben willen wekken door navraag over hen te doen, verklaart niet waarom hij na de feiten die hem ertoe zouden hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten niet getracht heeft om, onder meer via zijn familie in Irak, meer te weten te komen over zijn belagers. Het gaat hier immers om de personen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en die thans nog de reden zouden zijn waarom hij er niet naar kan terugkeren.

Tot slot oordeelt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het feit dat verzoeker het resultaat van zijn in Roemenië ingediende verzoek om internationale bescherming niet afwachtte afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft in Roemenië geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, gaat hij voorbij aan de stukken aanwezig in zijn administratief dossier waaruit blijkt dat hij daar wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (AD, stuk 7, Euroda Search Result en bijlage 26^{quater}). Van een kandidaat-vluchteling met een daadwerkelijke vrees voor vervolging mag worden verwacht dat hij een gestarte procedure internationale bescherming volledig doorloopt en de uitkomst ervan afwacht. De vaststelling dat verzoeker dit niet gedaan heeft houdt minstens een negatieve indicatie in wat betreft zijn vermeende nood aan internationale bescherming. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geen redenen aangehaald die zijn beslissing om het resultaat van zijn procedure in Roemenië niet af te wachten kunnen verschonen. Hij gaf aan dat hij niet in Roemenië wilde blijven en dat hij daar opgesloten werd. De smokkelaar zou hem gezegd hebben dat daar zijn plaats niet was aangezien hij een andere afspraak zou hebben gehad met verzoekers vader (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker blijkt doorheen de administratieve procedure evenwel tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de duur en de omstandigheden van zijn verblijf in Roemenië. Bij de DVZ verklaarde hij er vijf dagen te zijn geweest (AD, stuk 7, verklaring DVZ, nr. 22, 37), terwijl hij op het CGVS liet optekenen dat hij er drie maanden verbleven heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende verzoeker bij de DVZ te hebben verklaard dat hij maar vijf dagen in Roemenië heeft verbleven en beweerde hij er te hebben gezegd dat hij in Roemenië vijf dagen in een gesloten opvangcentrum verbleef en daarna vastzat bij de smokkelaar, die hem niet zou hebben willen helpen tot zijn vader geld stuurde om de rest van de reiskosten te betalen (*Ibid.*, p. 11). Deze uitleg vindt evenwel geen steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker verklaarde bij de DVZ bij herhaling dat hij in totaal vijf dagen in Roemenië was en specificeerde dat hij één dag in het opvangcentrum verbleef en vier dagen bij de smokkelaar. Ook uit de bij het verzoekschrift gevoegde e-mail die zijn advocaat naar de DVZ heeft gestuurd in het kader van het terugnameverzoek gericht aan de Roemeense autoriteiten blijkt dat verzoeker slechts één dag in een opvangcentrum heeft verbleven (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Daargelaten of verzoeker nu één dan wel vijf dagen in het gesloten opvangcentrum heeft verbleven, dient rekening houdend met zijn verklaringen afgelegd op het CGVS te worden geconcludeerd dat hij in Roemenië bijna drie maanden buiten het opvangcentrum heeft verbleven hangende zijn asielprocedure. Verzoeker kan te dezen dan ook niet dienstig verwijzen naar de slechte behandeling die hem te beurt zou zijn gevallen in het Roemeense opvangcentrum, die hij bij de DVZ aanhaalde ter rechtvaardiging van zijn verzet tegen zijn overdracht naar Roemenië in het kader van de Dublin-verordening (AD, stuk 7, verklaring DVZ, nr. 33). Ook het feit dat hij in Roemenië verplicht werd zijn vingerafdrukken af te staan en er mee gedreigd zou zijn hem terug te sturen naar Irak indien hij dit zou weigeren, is geen valabel argument om te weigeren de asielprocedure volledig te doorlopen. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen, betreft het hier een verplichting die voortvloeit uit de artikelen 9 en 14 van de Verordening nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013, waaraan overigens ook de Belgische autoriteiten onderworpen zijn.

Gelet op voorgaande vaststellingen dat verzoeker in Roemenië toegang had tot de procedure internationale bescherming en er hoogstens enkele dagen in een gesloten opvangcentrum verbleven heeft, alsook het feit dat uit zijn verklaringen niet kan blijken dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan inzake de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, kan hij niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië die zijn advocaat in voormelde e-mail naar de DVZ heeft aangehaald. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van medische problemen waarmee hij in Roemenië te kampen zou hebben gehad en waarvoor hij desgevallend geen gepaste behandeling zou hebben gekregen. In zoverre hij algemene beperkingen inzake de toegang tot gezondheidszorg in Roemenië zou aanhalen als reden voor zijn beslissing om er het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming niet af te wachten, zoals door zijn advocaat in voormelde e-mail werd aangevoerd als reden om zijn overdracht aan Roemenië te annuleren, is zijn betoog niet dienstig.

Aldus blijft verzoeker in gebreke afdoende argumenten aan te reiken ter rechtvaardiging van zijn beslissing om het resultaat van zijn in Roemenië ingediende verzoek om internationale bescherming niet af te wachten.

De Raad is van oordeel dat voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, raken aan de kern van verzoekers relaas en door hem niet worden weerlegd of ontkracht, van aard zijn dat aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees geen geloof kan worden gehecht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

3.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met zijn ex-collega's niet aannemelijk maakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

3.3.3.3. Opdat aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige

bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de door beide partijen aangebrachte informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn.

Uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de adjunct-commissaris-generaal op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in het dorp Dohula gelegen in het district Sinjar van de provincie Nineveh, waaruit verzoeker voorhoudt afkomstig te zijn. De adjunct-commissaris-generaal is immers van oordeel dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Aangaande de toegankelijkheid van het *in casu* voorgestelde vestigingsalternatief wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de eerder genoemde UNHCR International Protection Considerations van mei 2019; en het document UNHCR, Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq - Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation (januari 2021), beschikbaar op <https://www.refworld.org/country,,UNHCR,,IRQ,,5ffc243b4,0.html> of <http://www.refworld.org>), blijkt enerzijds dat de Koerdische Autonome Regio (KAR) niet alleen over de weg maar ook met het vliegtuig bereikbaar is; en anderzijds dat vestiging er mogelijk is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat Irakezen, ook zij die afkomstig zijn uit gebieden die onder controle hebben gestaan van ISIS of door een gewapend conflict getroffen zijn, de KAR vrij kunnen binnenkomen. De Koerdische veiligheidsdiensten houden een veiligheidscontrole bij binnenkomst in de KAR. Etnische Koerden afkomstig uit andere streken van Irak, kunnen zich voorts over het algemeen vestigen in de KAR. Zij hebben hiervoor geen sponsor nodig noch is een residency permit vereist.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande inlichtingen betreffende de praktische en wettelijke mogelijkheid voor etnische Koerden, zoals verzoeker, om de KAR binnen te komen en er zich te vestigen niet correct of actueel zou zijn en haalt voorts geen persoonlijke elementen aan op basis waarvan zou moeten worden aangenomen dat het voor hem praktisch of wettelijk niet mogelijk is om zich naar de KAR te begeven en er zich te vestigen.

Inzake de actuele veiligheidssituatie in de KAR wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op*

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 juli 2019 werd een nieuwe regionale regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie zet er de plattelandsbevolking onder druk, vernielt infrastructuur en landbouwgebied en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren bestookt door raketaanvallen en luchtaanvallen toe te schrijven aan de sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk, Erbil, Suleimaniyah en Zakho. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking. In het najaar van 2020 en in het voorjaar van 2021 nam het aantal incidenten waarbij burgerdoden vallen, weer af.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Dit leidde tot ontheemding in de getroffen regio's. De beschikbare informatie bevat geen melding van burgerslachtoffers die bij deze acties te betreuren zouden zijn. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet

binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bovenstaande analyse en conclusie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de KAR in haar op 9 augustus 2022 neergelegde aanvullende nota bevestigt onder verwijzing naar meer recente informatie, met name het *Country of Origin Information Report: Iraq. Security Situation* van EUAA van januari 2022. Waar samen met verzoeker kan worden vastgesteld dat deze landeninformatie niet fysiek bij het administratief dossier respectievelijk voormelde aanvullende nota werd gevoegd, dient te worden gewezen op het feit dat zowel in de bestreden beslissing als in voormelde aanvullende nota verwezen wordt naar de websites waarop deze informatie in digitale vorm kan worden teruggevonden. Verzoeker geeft niet aan dat deze internetlinks niet zouden werken of dat de informatie om een andere reden voor hem niet consulteerbaar zou zijn. Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf citeert uit voormeld *Country of Origin Information Report: Iraq. Security Situation* van januari 2022 onder vermelding van de internetlinks, hetgeen bevestigt dat hij de betrokken informatie heeft kunnen raadplegen.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen. Verzoeker verwijst slechts naar het *Country of Origin Information Report: Iraq. Security Situation* van EUAA van januari 2022, dat door de verwerende partij mede in aanmerking werd genomen als bron ter redactie van voormelde aanvullende nota neergelegd op 9 augustus 2022, en citeert hieruit enkele gegevens aangaande de evolutie van het geweld (tegen burgers) en het aantal burgerslachtoffers in met name de provincie Dohuk. De Raad benadrukt in navolging van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie behalve met voornoemde elementen ook rekening dient gehouden te worden met (i) de aanwezigheid van actoren van geweld, (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken, (iii) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie, en (iv) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. Verzoeker licht niet toe, en de Raad ziet bijgevolg niet in, op welke wijze zijn selectieve lezing van voormeld rapport van EUAA van januari 2022 afbreuk vermag te doen aan de evenwichtige en genuanceerde analyse in de bestreden beslissing waarbij een geheel van relevante factoren in rekening werd genomen.

Aldus dient op basis van de meeste recente beschikbare landeninformatie te worden besloten dat de mate van het willekeurig geweld in de KAR actueel niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar of zich vestigt in de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Bijgevolg dient, voormeld arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie indachtig, te worden nagegaan of er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die de ernst van de dreiging die voortvloeit uit het gebeurlijke willekeurig geweld in de KAR verhogen derwijze dat kan worden aangenomen dat hij dergelijk reëel risico loopt. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, en door verzoeker niet wordt betwist, laat verzoeker na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de KAR. De adjunct-commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing verder aan dat hij evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker betwist deze terechte motieven van de bestreden beslissing niet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Tot slot dient nog de redelijkheid van een vestiging in de KAR in hoofde van verzoeker te worden beoordeeld. De Raad herinnert eraan dat de bewijslast omtrent de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief bij de (adjunct-)commissaris-generaal ligt.

Hoewel richtlijnen zoals deze vervat in de *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 en de *EUAA Country Guidance: Iraq* van juni 2022

inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om deze richtlijnen, waarnaar ook in de bestreden beslissing respectievelijk voormelde aanvullende nota van de verwerende partij wordt verwezen, in overweging te nemen bij het beoordelen van de redelijkheid van het intern vluchtalternatief. In de *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 kan worden gelezen dat UNHCR, gelet op de huidige humanitaire situatie in de KAR, een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet redelijk acht (p.126). UNHCR verwijst in dezen naar de beperkte absorptiecapaciteit in de KAR gelet op het hoge aantal intern ontheemden dat reeds aanwezig is in de regio, de verslechterde socio-economische omstandigheden, de toenemende armoede en de beperkte humanitaire bijstand. Intern ontheemden hebben het moeilijk om tewerkstelling te vinden. Velen vinden enkel tijdelijk werk en hebben daardoor geen regelmatig inkomen dat hen toelaat de kosten van hun basisnoden te dekken. Sociale netwerken en nepotisme blijven belangrijke elementen om tewerkstelling in de KAR te bemachtigen. De onmogelijkheid om zelf in eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, bijvoorbeeld door tewerkstelling, mondt vaak uit in moeilijkheden om toegang te krijgen tot voedsel, gezondheidszorg en huisvesting (p. 122-126). Een uitzondering op het UNHCR-standpunt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet redelijk is in de KAR, vormen verzoekers voor wie op basis van hun individuele omstandigheden kan worden vastgesteld dat zij toegang hebben tot geschikte huisvesting, basisvoorzieningen zoals drinkbaar water, sanitair, elektriciteit, gezondheidszorg en onderwijs, en mogelijkheden om in hun levensonderhoud te voorzien dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud (p. 126). De *EUAA Country Guidance: Iraq* van juni 2022 doet geen uitspraak over de redelijkheid van een intern vluchtalternatief in de gehele KAR maar beperkt zich tot een bespreking van een intern vluchtalternatief in de stad Sulaymaniyah, gelegen in de provincie Sulaymaniyah (p. 244-254). Volgens deze *Guidance Note* kan, rekening houdend met de etnisch-religieuze achtergrond van de verzoeker, worden aangenomen dat een intern vluchtalternatief in Sulaymaniyah redelijk zou zijn voor alleenstaande gezonde jongemannen alsook gehuwde koppels zonder kinderen, die identiteitsdocumenten bezitten en geen bijkomende kwetsbaarheden vertonen, en dit zelfs bij afwezigheid van een ondersteunend netwerk. De Raad merkt op dat in de *Country Guidance: Iraq* van EASO van januari 2021, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, dezelfde algemene conclusie wordt bereikt wat betreft de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Erbil, gelegen in de provincie Erbil (p. 169-175).

Wat de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de KAR betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst behoort u tot de Koerdische etnie en is Badini, één van de Koerdische taalvarianten, uw moedertaal (CGVS p.3, 9). U bevestigt bovendien dat het administratief mogelijk zou zijn zich in de KAR te vestigen (CGVS p.18). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en hier zelfs te werken, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS p.10). Aansluitend hierbij moet worden opgemerkt dat u in werkelijkheid, zij het zeer kortstondig, al eerder gebruik hebt gemaakt van dit intern vluchtalternatief in de KAR. Vermoedelijk vertoefde u de laatste vijf dagen van uw verblijf in Irak immers reeds in de KAR bij een kennis van uw vader. U beweert evenwel niet te weten waar u juist verbleef, maar ontkent niet dat het mogelijk in de KAR was. Aangezien u beweert dat het vlakbij de Turkse grens was, kan dit ook niet anders (CGVS p.4-5, 11; zie kaart die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). U ondervond daar overigens geen problemen (CGVS p.18). Verschillende van uw familieleden verblijven reeds jarenlang in een vluchtelingenkamp in de KAR (CGVS p.8). U hebt er dus tevens een sociaal netwerk. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de KAR aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u te vrezen daar te worden gedood door uw collega's. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met uw ex-collega's gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd (CGVS p.18).”

De Raad is van oordeel dat, daargelaten de vraag of enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring niet te weten waar hij precies verbleven heeft gedurende de laatste vijf dagen voorafgaand aan zijn voorgehouden vertrek uit zijn land van herkomst, op basis van verzoekers aanwijzing dat de plaats dichtbij de Turkse grens gelegen was en de kaart die werd toegevoegd aan het administratief dossier redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker gedurende die periode in de KAR verbleven heeft. Verzoeker weerlegt deze gevolgtrekking niet. Waar verzoeker kan worden gevolgd in zoverre hij dit verblijf op zich niet significant acht om te concluderen dat hij zich in deze regio zou kunnen vestigen, dient te

worden benadrukt dat *in casu* rekening wordt gehouden met meerdere elementen waarvan dit verblijf er slechts één is. Verzoeker betwist trouwens niet dat hij bij een vriend van zijn vader verbleven heeft en dat die zich bereid heeft getoond om hem onderdak te verlenen. Verzoeker voert geen redenen aan waarom hij in geval van een hervestiging in de KAR niet opnieuw een beroep zou kunnen doen op deze persoon om tijdelijk onderdak te krijgen in afwachting van het vinden van geschikte huisvesting.

Verzoeker wijst verder op zijn verklaringen dat de enige familie die hij heeft in de KAR uit twee ooms en een tante langs vaderskant bestaat, dat zij geen werk hebben en in het vluchtelingenkamp 'Qadiya' verblijven. Hij betoogt onder verwijzing naar voormeld *Country of Origin Information Report: Iraq. Security Situation* van EUAA van januari 2022 dat de levensomstandigheden in deze kampen zeer slecht zijn en dat de adjunct-commissaris-generaal niet vermeldt "*dat deze familieleden in het kamp van Qadiya in extreme armoede leven*". De Raad kan evenwel uit verzoekers verklaringen niet opmaken dat voornoemde familieleden in de KAR in "*extreme armoede*" leven. Verzoeker verklaarde dat hij sinds zijn komst naar België niet meer van zijn ooms en tante hoorde. Gevraagd hoe zij het stelden toen hij hen laatst hoorde, antwoordde verzoeker: "*Ze waren toen in dat vluchtelingenkamp, ging goed met hen, ik bedoel, ze waren niet ziek of zo.*" (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Er mocht van verzoeker worden verwacht dat, indien zijn familieleden in de KAR daadwerkelijk extreem behoeftig zijn, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert maar geenszins concretiseert of staft, hij dit zou hebben aangegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud toen naar hun gesteldheid werd gevraagd, *quod non*. Verzoeker kan te dezen niet volstaan met een verwijzing *post factum* naar algemene informatie die hij niet betreft op de persoonlijke situatie van zijn familie. Bovendien dient te worden herhaalt dat volgens de hoger aangehaalde *Country Guidance: Iraq* van EUAA van respectievelijk juni 2022 en januari 2021 de aanwezigheid van een ondersteunend netwerk geen vereiste is opdat een intern vluchtalternatief in de steden Sulaymaniyah of Erbil redelijk kan worden geacht voor alleenstaande gezonde jongemannen die over identiteitsdocumenten beschikken en geen bijzondere kwetsbaarheden vertonen. Verzoeker is een vijftwintigjarige jongeman die geen melding maakt van ernstige medische klachten en die in Irak minstens over een identiteitskaart beschikt (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). In zoverre verzoeker citeert uit voormelde *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 en onderlijnt dat "*IDP camps or informal settlements would not qualify as "adequate shelter"*", merkt de Raad op dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij in de KAR in een vluchtelingenkamp zou terechtkomen of niet in staat zou zijn om geschikte huisvesting te vinden. In zoverre hij argumenteert dat *in casu* geen sprake is van "*proven and sustainable support to enable access to an adequate standard of living*" in de zin van voormelde richtlijnen van UNHCR, wijst de Raad erop dat deze vereiste slechts geldt ten aanzien van verzoekers van wie niet kan worden verwacht dat zij in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien, zoals vrouwelijke gezinshoofden, oudere verzoekers of verzoekers met beperkingen. Verzoeker toont niet aan dat hij, een gezonde jongeman die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en er te werken, niet over de capaciteiten beschikt om in de KAR zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien.

Aldus volgt de Raad de adjunct-commissaris-generaal waar deze oordeelt dat een intern vestigingsalternatief in de KAR voor verzoeker, zijn individuele omstandigheden in acht genomen, redelijk is.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker, een alleenstaande jongeman die niet aantoonbaar ernstige gezondheidsproblemen heeft, in de KAR over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan *in casu* echter geen actuele en gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden aangenomen. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoeker in nog meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT